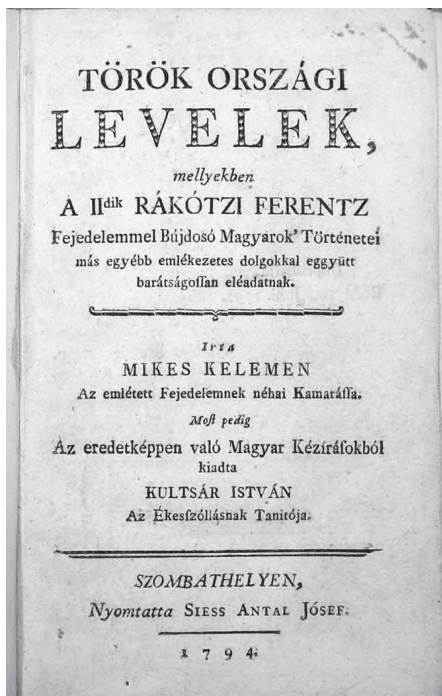

KINCSEK CSERÉJE AZ OSZK-BAN

A Mikes-levelek 1895-ös kiadása,
most hazakerült példánya

Két különleges kötet kerül vissza méltó helyére ez év júniusában. Az egyik, az '56-os forradalom alatt egy tűz elől kimenekített Mikos Kelemen mű, amely az Egyesült Államokból érkezett az Országos Széchényi Könyvtárba, a másik pedig egy feledésbe merült, majd több évtized múltán előkerült kiadvány, amely a budai ferenceseket illeti. Az eseményen részt vett Schöberl Márton, a Külügyi és Külgazdasági Intézet főigazgatója.

Az '56-os forradalom napjaiban került Simon Kázmér birtokába Mikos Kelemen *Levelek Törökországból* című írásának díszes, bőr-

kötéses, 1895-ös kiadása, amelyet az 1950-es évektől a Nemzeti Múzeum őrzött. Úgy tudni, a könyvet a tűz elől menekítették, így jutott Simonhoz. A férfi és családja a forradalom után az Egyesült Államokba költözött, idén tavasszal viszont azzal keresték meg a helyi Lions Klubot, hogy segítsenek hazajuttatni a könyvet, hogy azt közgyűjteményben helyezhessék el. A kötetet Koleszár Péter, a Lions Clubok Magyarországi Szövetségének kormányzója vette át Chicagóban, a Külgazdasági és Külügyminisztérium pedig vállalta, hogy hazaszállítja. A kiadványt június 11-én fogadta be az Országos Széchényi Könyvtár.

Egy páncélszekrény mélyéről került elő 2015 tavaszán az az ősnymtatvány-kolligátum, amelyet Velencében nyomtattak 1494

után. A 19. századi papírkötésben megbújó kötetet a pecsét szerint a budai ferencesek őrizték az 1950-es évekig. Tertullianus keresztényekről szóló védőbeszéde és a hozzákapcsolt nyomtatvány, Eusebius zsidó bölcseletet támogató írása ezt követően került az Országos Széchényi Könyvtárba, ahonnan 1984-ben szerették volna visszajuttatni a Budai Ferences Rendház Könyvtárába, csak hogy ez végül nem történt meg. A könyv ekkor jutott a páncélszekrénybe, majd költözött a Múzeum körútról a Budai Várba, ahol három évtizeden át várakozott a trezorban arra, hogy megtalálják. Ezt a kincset is június 11-én adták át tulajdonosának, a Budai Ferences Rendház Könyvtárának a Budavári Palotában. ♣

(Weltler)

A HANGA* TÖRTÉNETE

Skót népmeséből fordította: Sz. Pördy Mária

Amikor Isten megteremtette a világot, ránézett a csupasz hegyoldalak-

ra, és úgy döntött, kell valamilyen növény a lejtők szépítésére. A fák közül a legerősebbre, a hatalmas Tölgyre gondolt, de ő nem vállalta, mondván, a talaj túlságosan sekély, hogy gyökeret eresszen és virágozzék. Isten ez után a sárga virágú Lonchoz fordult, hogy megkérdezze, vajon ő szétterítené-e szépségét és illatát a hegyek között. Ő is elhárította, mert nem volt olyan talaj a barátságatlan terepen, amelyen növekedhetett volna. A virágok közül a legédesebb, a Rózsa volt Isten következő választása. Ő azonban elmagyarázta, hogy nem lesz képes túlélni a hegyoldal metsző szeleit és a viharos esőket.

Isten csalódottan elfordult, s ekkor egy kicsi,

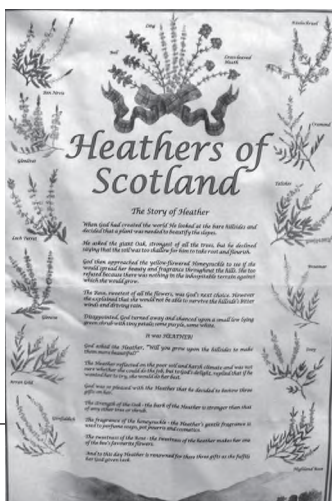
alacsony növesű, zöld cserjére bukkant. Virágjának apró szirmai lilák és fehérek voltak. Ez volt a *Hanga!* Isten megkérdezte a Hangát: – Élne-e a hegyoldalon, hogy még sokkal szebbé tedd azt?

A Hanga arra gondolt, hogy rossz a talaj, az éghajlat kemény, és nem volt biztos abban, hogy képes-e a feladatot elvégezni. De Isten örömeire azt válaszolta, ha Ő akarja, hogy megpróbálja, mindent megtesz ezért.

Isten annyira elégedett volt a Hangával, hogy úgy döntött, három ajándékot juttat neki.

A Tölgy erejét – a hanga fás szára erősebb, mint bármely más fáié vagy cserjéé. A Lonc illatát – a hanga finom illatát szappanokhoz, *pot pourrikhoz* és kozmetikumokhoz használják. A Rózsa édességét – a hanga, édes nektárja miatt a méhek egyik kedvelt virága. A mai napig híres a Hanga e három ajándékról, mert teljesíti Isten által adott feladatát. ♣

* (Az angolban a növényeket, mintegy megszemélyesítve, egykor nagy kezdőbetűvel írták, ezért használtam a fordításnál nagy kezdőbetűket én is. *A ford.*)

BOGA BÁLINT

NYOLCVAN ÉVE SZÜLETETTEK KARA

Vlagyimir Viszockij
80. születésnapjára

A kórusban ma újabb hang *csendül*.
Mondható-e ez egy nyolcvan éve született
És ma már nem élő költő hangjára?
Talán az illene, hogy azt mondjuk:
Újabb motyogó hang idő és tér távolából?
De nem! Ma is *csendül* Viszockij hangja,
Érces, provokatív, férfias
És persze nőimádó,
Marina Vlady öleléséből feltörő.
Így álljuk mi is a háborgó idők
Ismétlődő pofozását, mi többiek,
Kik élve bírjuk még a nyolcvan év
Satuba fogott testi mocanárait,
S lelkünk átlegi aszály s dagály
örölte táj megmaradt félromjait.
Az eltávozottak hangja is itt a kórusban.
Szólamunk még messzehangzó,
Bár fül is kell meghallásához.
Írjuk a múltat, idehuzzuk tanulságul,
Mint Ágh Pista, Takács Zsuzsa
Báger és Tandori a sziporkázó verseket,
És színpadon a *szó mögött* megjelenítjük
A nyomot, melyet bennünk hagyott a történelem,
Megjelenik Tordy Géza s Koncz Gábor
Arcrezdülésében, a szavát kíséző fanyar mosolyban.
De ott van Hencze lecsurgó tusfoltjában,
Nádlér sokdimenziójú vonalszerkezetei mögött,
Baranyay András szemérmes, arcát rejtő
Kézmozdulatai hajlásában.
A zenei aláfestést lassacskán
Devich János gordonkája fogja adni,
A gordonka barna hangja a pasztellé enyhülő
Harsogó múlt csendességbe kíséző dallama.

SZAKONYI KÁROLY EGY ELFELEJTETT NOVELLISTA

Szántó Tibor, Pécs 1928 – Budapest 1970

Ha az ötvenes évek közepe táján megújult (mert a szemiatizmustól megsza-
baduló) novellisztikára gondolok, az
ismert nevek mellett eszembe ötlük a Szaba-
ság című napilap és a Dunántúli Napló kapos-
vári mutációjának újságírójából szépróvá lett
pécsi író, *Szántó Tibor* is. 1944-től foglal-
koztatta az írás, de igazán 1957-ben keltette fel a
figyelmet a *Triciklin* című elbeszéléskötetével,
a kamaszkor, az inaskodás, a munkásembe-
rek sorsát ábrázoló történeteivel. Akkoriban a
Dunántúl című, Pécsen megjelenő folyóiratot
szerkesztette. A városban mindig is jelentős
irodalmi élet volt már a háború előtti években
is, 1941-től *Várkonyi Nándor*, a *Sorsunk* című
periodika főszerkesztője sok tehetséges alko-
tót gyűjtött maga köré, többek között *Csorba*
Győzöt, *Galsai Pongrácot*, *Hunyady Józsefet*,
akik a későbbiek során, a Batsányi János Tár-
saság körében részesei lettek 1949-ben egy új
folyóirat, a *Dunántúl* (első) elindításának. A
lap, *Katkó István* szerkesztésében mindössze
három számot élt meg, de két év múlva
feltámadt, és a *Dunántúl* immár *Szántó Tibor*
szerkesztésében egészen 1956-ig fontos szere-
pet töltött be a magyar irodalmi életben, olyan
írók munkáinak publikálásával, mint *Weö-*
res Sándor, *Jankovich Ferenc*, *Takács Gyula*,
Kodolányi János, *Mészöly Miklós*, *Bárdosi*
Németh János és más, Pécsen élő költők és
írók szerepeltetésével. (A *Dunántúl* szelle-
mi örököse a forradalom után, 1959-ben a *Jelen-*
kor lett, *Tüskés Tiborral* az élén.)

Szántó Tibor Pécsen született 1928-ban,
négy polgárit végzett, nehéz körülményei
miatt munkába kellett állnia, kifutó lett, piaci
hordár, kárpitósinas majd közművessegéd, de
közben az irodalom felé fordult. Húszéves
korában magánúton leérettségizett, újságíró
lett, a *Szabadság* című lap rendőrségi rovatá-
ban kapott munkát, később pedig *Szekszár-*
dón, a *Dunántúli Naplónál*. Tizenhat évesen
már kiforrott stílusa volt, korai munkáit ol-
vasva a sok tekintetben hozzá hasonló sorsú
Gelléri Andor Endre hatását vélem felfedezni
például a 44-ben írt, de 1955-ben átdolgo-
zott *Kötélhúzás* című novellán is, amely első
kötete, a *Triciklin* legjobb darabja. A valós
élmény, és a szociális érzékenység, amellyel
mindig is szemlélte a világ, az élet dolgait,

az empátia, az egyszerű emberek sorsának,
küzdemeinek ábrázolása, az igazság iránti
elkötelezettség teszi hitelessé írásait. Két no-
vellája is helyet kapott az *Emberavatás* anto-
lógiaiában, *Sánta Ferenc*, *Galgóczi Erzsébet*,
Szabó István és más, akkoriban publikálni
kezdő, fiatal írók novelláinak társaságában
(*Kötélhúzás*, *Mulatságos*).

Az 1955-ben megjelent *Triciklin* avatta
igazán íróvá. Tárcai, publikációi már koráb-
ban ismertté tették, különösen az a rendkívül
nagyra becsülhető tevékenysége, amellyel a
Dunántúl folyóiratot életre keltette, és jelen-
tős irodalmi folyóirattá növelte olyan társak-
kal, mint *Kalász Márton*, *Galsai Pongrác*,
Gáll István, *Örsi Ferenc* és mások. Szorgal-
mazta a Magyar Írószövetség pécsi csoport-
jának megalakulását, a pécsi könyvkiadó
(Magvető) létrehozását. Íróilag termékeny
évei ezek. 1957-ben jelent meg a *Bezières-i*
lehetetlenségek című kötete, s a címadó el-
beszélés újbóli nagy érdeklődést keltett. Ez
az abszurdra hajló, a hatalom megrontó ere-
jéről, a szolgálalkúségről szóló történet maig
emlékezetes munkája. Nem véletlen, hogy
más, fontos írásával együtt a diktatúra egyre
szélesedő feltárása idején, 56 nyarán született.
Szántó regényeket is írt, de elsősorban novel-
lista. Az *Élet, halál, cigaretta* utolsó kötete
1968-ban jelent meg. Ekkor már Budapes-
ten élt. Mindig is gond volt a látásával, erős
dioptriás szemüveget viselt, de amikor 56
végén, teljesen indokolatlanul letartóztatták,
és hét hónapig vizsgálati fogságban tartották,
szembaja kiújult. Felmentették, de a börtön
megviselte egészségét, megromlott látása is
visszavonulásra készítette. Barátja és egykori
munkatársa, az ugyancsak pécsi illetőségű
Galsai Pongrác törődött írói hagyatékával,
tanulmányban emlékezett meg róla, és gon-
dozta *Titoktartás* címen 1971-ben kiadott,
posztumusz, válogatott elbeszéléseit. Ezt
követte még 1980-ban *A sötétülő ház*. Talán
nehezen lehet hozzájutni könyveihez, mert
nem tudunk új kiadásokról, de könyvtárak-
ban minden bizonnyal fellelhetők, és akadhat
belőlük antikváriumok polcain is. Amikor
számba vesszük a 20. század második felének
magyar novellisztikáját, nem szabad megfe-
ledkeznünk *Szántó Tiborról* sem. ♣

OKOSOK

Nyitott autó futott az országúton, porból rángatott uszályt maga után. Hárman ültek benne. Elöl kettő. Aki hátul terpeszkedett – Sándor a keresztneve –, az felnyújtotta karját és szavalt:

– Berend következik. Berend, ó, te egykori járási székhely, hol vasútállomás leend és posta, hol körzeti orvos és körzeti állatorvos öre az emberi, s mi több, az állati testnek, valamint a léleknek olyan igen tetsző földművesszövetkezet, plusz további balekok hada... – deklamálta és az égre nézett. Társai nem szóltak. Megszokták, hogy néha játszani hagyják.

Rohantak. Odafönt az ég ráért. Azóta, amióta Sándor utoljára pillantott rá, talán kissé jobban nyájba állottak a bárányfelhők, és mintha a kékségen is fakított volna a nap.

Ha elgondolja, mi minden van ott a levegő mélyén, milyen hideg, milyen távolság, milyen sötétség és mennyi izzó, kavargó test. És mindezt a másik kettő nem is sejteti, de Berenden sem tudja majd senki. Ha már ők elmentek onnét, akkor egy-két tapasztalattal okosabbak lesznek a berendiek, de ezt még mindig nem fogják tudni.

Nem baj. A buta emberek tartásuk el az okosokat, és akkor lehetnek buták. Ugyanezt maguktól nem tennék meg, de hatni kell rájuk, hogy el ne mulasszák.

Parasztsekér vánszorgott szemből. Gyorsan a bakra pillantott. Igen, balról az ostor. Amikor csaknem egyvonalba értek, akkor lassan kinyúlt, elcsípte a szíját, rántott egyet rajta és máris utánuk suhant a nyele is.

– A nyolcadik? – fordult hátra a vezető mellől a fekete ember.

– Csak a hetedik. – Csuklójára tekerve behúzta az ostort. Most már megfoghatta a nyelét. – Gyiii, teeee! – csattogtatott a vezető feje fölött. Az továbbra is nyugodtan lehelte a cigarettafüstöt és csítí-

totta kezével a remegő kormányt.

Az ostor hamarosan a fiatal kukoricásba repült, ott talán majd kígyóként riasztja az egereket. A hadonászó gazda már eltűnt a kanyarokban.

Berendtől éppen kifelé tartott a hosszú, poros busz. Tetején rengeteg bugyor, kendővel kötözött kosár. A szövetkezeti bolt előtt düledt ponyvájú, pótkocsis teherautó állt. Sándor előreszólt, hogy ő kiszáll, mert ez a teherautó segíti az utcai munkát. Az autó arrébb gurult, ő tömött aktatáskával várakozott egy eperfa alatt. Az úton libák totyogtak át feneküket hintáztatva, és néhányan – jobbra asszonyok – elhaladtak mellette a téglajárdán. Aztán közeledett az a férfi, akit ő kajnenak érzett. Ebben a szakmában a buta vevőt így nevezik.

Sándor olyan jó emberismerő volt, mint egy kisgyerek. Éhséggel szerette – akár a macska a galambokat – a hiú, a kapzsi, az okoskodó kajnekat. És megkopasztotta őket. A kissé szuszogó ember mellé lépett, zavartan kezdte, mert úgy a jó:

– Nem kell szólni semmit... A győri posztógyártól vagyunk – mutatott a teherautóra. – Szövetet hoztunk. Tudja már, hogy van az – húzta össze a szemét, és a táskából előbugyantott két szövetet. – Mit ér magának?

A lopott holmira, az alkalmi véltelre éhes kajne hazaszaladt, és a három méter vacak pamutszövetért tenyérbe számolt tizenkét százast, Sándor nyelvén szólva: egy rongyot és két kilót. A sofőrrel ketten mentek be a tanácsolóba. A kapubejáró hűvös volt és visszhangos. Az egyik sarka a „nahálisten”-t, a másik pedig a „rossebegyé”-t szokta visszavágni.

Az első helyiségben semmi más nem volt, csak plakát. Mintha karám lenne hirdetőfalakból. A következőben egy idősebb ember lassú kopogtatással gépelt. Az író-

gép akkor is zörgött, amikor nem ért hozzá senki, az ember azt remélné, hogy olyankor kijavítja a tájszólást, és odaír gyorsan a „tudomásunkra jutot”-hoz még egy tét-t. De nem.

A bácsi a köszönésre megfordult, és látták, hogy alighanem ő a tanácselnök. Így a jobb. A tanácsitkárok ugyanis ravaszabbak, firnyákosabbak, és egyik ügynökről a másikra emlékeznek.

– Meghoztuk! – szóltak jelentőséggel és az asztalra tettek egy csomagot.

– Ez meg mi lenne? – tápázkodott fel az elnök.

– Táblák az ajtókra.

– Mink kértük?

– Ezt még októberben rendelték – már csomagoltak is kifelé.

Október háromnegyed éve már, és a tanácsoknál úgy jönnek-mennek a „funkcionáriusok”, akár a várótermi utasok.

Ez az elnök ugyan régi, de a táblák tetszenek neki, már úgy nézi, mint az ajtó előtt topogó ügyfelek a feketéből előbújó arany betűket: VB ELNÖK. És van „VB titkár”, meg „Begyűjtési megbízott” is.

– Mibe jön egy darab?

Mondják neki az árát, meg hogy adóval és a drága aranyozással együtt annyi, és csak most, a táblaellátási kampány idején, amikor a minisztertanácsi célpremium lehetővé teszi az árnyékolt betűk árleszállítását. Mindezt hév és nyomaték nélkül, mert a rábeszélés ideje már a múlté, kérlelni, erőszakoskodni nem jó – kegyként kell adni, azt, ami éppen van.

A szekrény tetején ott a gipsz hálászobor. Azt is úgy adták. Négyszáznyolcvanért szerelték fel a „vak gyerekekkel” a hivatalokat. A szervezők így nevezik azt a szoborcsoportozatot, ahol négytagú család ereszkedik alá a lépcsőn, két vak gyermekkel soraikban, mert azoknak a Dob utcában kifelejtették a szemét.

Az elnök nagyot kiáltott, hívta

a titkárt. Az megkérdezte, hogy megrendelő van-e? Erre rávágta: „Mi kartonról szállítunk!” Ezt aztán nem értik a tanácsiak, és szégyellvén, hogy esetleg kioktassák őket egyfajta hivatalos eljárásból, csend lesz. Az elnök már az ajtóhoz nyomva mustrálgatta a táblát. Hamarosan kiderült, hogy nincs a kézipéztárban elég, de előlegezték az ebadóból és a marhalevélpénzből. Az egyik kutya fedezte a vé betűt, a másik marha meg a bé-t.

Visszafelé, a hirdető karámba érve, a sofőr kért egy cigarettát.

– Csak miattad fogok leszokni a dohányzásról – duzzogott Sándor.

Aztán az autóval az orvos háza elé kanyarodtak. Fekete hajú, fekete szemöldökű, fekete bajuszú és szeder-színűen szőrös társuk színészi gyorsasággal gazdag olaszszá, szakszerűen: sztrólevá változott. Ingét szélesen kihajtott, nyakán, csuklóján aranylánc csillogott rézből és ujjain nagyfejű pecsétgyűrűk. Most a vezető maradt a kocsiban és befelé menet Sándor odaszólt az olasznak.

– Fogadjunk, hogy befűjom neki a szövet valódi árát!

– Ne játssz örökké, elröhögöm magam és lebukunk.

Az orvost kihívták a rendelőből, mert bizalmasan kívántak vele tárgyalni. Bementek a hálóba, ahol felöltözve, arccal az ágyra borulva feküdt a felesége. Alighanem sírt, veszekedhettek.

Az ilyesmi nagyon rossz, az orvos zavart, nem számított arra, hogy itt az asszony. Azt nyögi rá, hogy gyengélkedik. Az asszony fel sem néz, de lehet, hogy két perc múlva sikítva kirúgja valamennyiüket. A doktor kövér és izzadt, feszélyezettsége és a titokzatosság még fénylőbbé tette az arcát. Olyan ember, aki a szívhangoknak is közbebefűg.

Sándor gyorsan előszedett az olasz degeszre tömött diplomata táskájából öt darab szövetet.

Verebes György: Ephesus III

– Dugja el azonnal ezt a négy szövetet! – hadarta és az orvos karjára nyomta az anyagokat.

Az már látta, hogy ez a négy öt. Az ágyba gyömöszölte a szövetet, erre az asszony felült és figyelt. Sándor elmondta, hogy ez az úr olasz textilnagykereskedő, most érkezett Cseszkából. Már is utazik tovább, de az árut nem viheti át a határon. Ha éppen nem lenne a házban pénz, eladják aranyért is. Amíg ő beszélt, azalatt az olasz nyugtalanul, repkedő szemmel állt a szoba közepén és feszülten figyelt. Az asszony is. Sándor megsajnálta az olaszt, és rendkívül lassan, tagoltan mondta neki:

– Nyuuugodtan beszélhet, itt nagyooooo jooó helyen vagyunk.
– No-no, nó! – tiltakozott.
– A legjobb helyen vagyunk.
– Nó, nó! – forgatta fejét az olasz, majd gyorsan eldarálta:

– Mamickoláhéderbőlelfrolinó.
– Ismétlem, niiincs ok az aggodalomra... – felelte Sándor, és közben azon gondolkodott, hogy valóban miként lehetne az asszonyt eltávolítani. Végül rájött. Oldalt hajolva letépte egy gombját és aztán odament.

– Nagyságos asszonyom, lenne olyan szíves, tűt és cémtát adni nekem, délután a követség fogadáson leszünk, és így nem mehetek oda.

Amikor az orvossal magára maradt, Sándor után mutatott, és lassan, tört magyarsággal megszólalt az olasz.

– Lenni naaaágyon rendes ember. Engem szeeretni.

A házigazda zavartan bólogatott. Az olasz pedig az ágyhoz ment, előhúzta az egyik szövet sarkát, és némán, nagy galantériával mutatta benne az angol koronát és a szövetet: Tweed Manchester.

Sándor ingben tért vissza, közölte, hogy a szövetek háromméteresek, a négy ruhára valót megszámlítják négyezernyolcszázért. Az orvos habozott, sokallotta. Sándor a társára kacsintott.

– Tudja főorvos úr, hogy mi ennek a rendes ára? Métere százötven, sőt száznyolevan!

Az orvos értetlenül bámult, és az olasz már mondani akarta, hogy: nó, nó! De ő megnyugtatta őket:

– Természetesen lírában.

Amikor újból az országúton ringatóztak, a vezető kért még egy cigarettát.

– A csuda vigyen el, te egész nap agymunkát végzel... adj ezt, adj azt...

Ismét találkoztak egy parasztpasztyával, annak is balról volt az ostora, Sándor azt is elragadta, és két kilométernyire onnét dobta

az árokba. A múltkor a pokrócot rántotta ki egy paraszt alól, az meg belefejtelt az árokba. Erre aztán megálltak. Az ember feltápaszkodott, de azt sem tudta még, hogy mi történt vele. „Beleakadt a kormány” – magyarázta neki, és odahajította a pokrócot, hiszen csak bitang-trükk volt az egész.

Már messziről észrevették, hogy az út közepén egy rendőr piros tárcsát tart magasra.

– Phű, ez meleg! – nyögte a vezető és lassított. – Mi a fenét csináljak? Ha megfordulok, utánnam jön motorral!

– Az anyja istenit! – szentségtelt az olasz. – Ezek már bennünket keresnek! – feketesége a verejtéktől csillogóbb lett.

– Á, frászt! – legyintett Sándor. – Itt mindig valamilyen kampány van. Mostanában azt hajkurászszák, hogy hivatalos úton járnak-e a kocsik. Állj meg itt!

– Nem lehet, az még gyanúsabb.

– De nektek valami dolgotok akadt, én meg addig kiállítom ezt a rendelvényt.

Azok ketten ott ácsorogtak az országút szélén, a mezők felé nézve dűnnyögtek:

– Mi lesz már? Urológust küldenek a rendőrök, azt hiszik, valami baj van.

– Kezdjétek újból, itt annyi a rubrika!

– Írjad menet közben! – fordult meg hirtelen a sofőr, és beszállt, az olasz gombolkozva szaladt utána.

– Mehetsz, már rögtön kész – a zötyögésben, berregésben, a csapkolódó levegőben igyekezett cirkalmasan írni.

„A kiküldetés célja” rovatba bejegyezte: „Nepperkedés, azaz textilfeketezés, valamint tanácsihaknik.”

Fiatal, rózsaszín rendőr állt a kocsik mellett, arcán a fontosságától piros foltok derengtek, marékra fogta az iratokat, és hosszan olvasta valamennyit, megnézte a rendelvényt, és körbe forgatva kisillabizálta a bélyegzőt is.

A vezető a szája szélét rágta. Az olasz elfordította fejét. Sándor megértően mosolygott és a rendőrtisztelgett. ♣ (1956, június)